Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

21. prosince 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Svoboda usazování — Daňová právní úprava v oblasti podkapitalizace dceřiných společností — Zahrnutí úroků z půjčky zaplacených nerezidentní dceřinou společností přijímající půjčku do zdanitelného příjmu společnosti poskytující půjčku — Osvobození od daně pro úroky zaplacené rezidentní dceřinou společností přijímající půjčku — Vyvážené rozdělení zdaňovací pravomoci mezi členskými státy — Nezbytnost zabránit nebezpečí daňového úniku“

Ve věci C-593/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Vestre Landsret (odvolací soud pro západní oblast, Dánsko) ze dne 16. prosince 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 19. prosince 2014, v řízení

Masco Denmark ApS,

Damixa ApS

proti

Skatteministeriet,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, E. Juhász, C. Vajda (zpravodaj), K. Jürimäe a C. Lycourgos, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. března 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Masco Denmark ApS a Damixa ApS J. Krogsøem, advokat,

— za dánskou vládu C. Thorningem, jako zmocněncem, ve spolupráci se S. Horsbølem Jensenem, advokat,

— za Evropskou komisi M. Clausen a W. Roelsem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 12. května 2016,

* * Jednací jazyk: dánština

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 49 a 54 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Masco Denmark ApS a Damixa ApS na straně jedné a Skatteministeriet (ministerstvo financí, Dánsko) na straně druhé, který se týká rozhodnutí vnitrostátního daňového orgánu zahrnout do zdanitelného příjmu mateřské společnosti poskytující půjčku se sídlem v Dánsku příjmy z úroků zaplacených dceřinou společností přijímající půjčku se sídlem v Německu, které nemohou být odečteny od zdanitelného příjmu této dceřiné společnosti podle německé právní úpravy týkající se podkapitalizace.

Právní rámec

Dánské právo

3 Podle § 4 písm. e) Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten (zákon o dani z příjmu vybírané státem) musí dánské společnosti do svého zdanitelného příjmu v zásadě zahrnout i příjmy z úroků.

4 Podle § 6 písm. e) uvedeného zákona mají dánské společnosti obecně nárok na odpočet úrokových výdajů.

5 Právo společností na odpočet úrokových výdajů je však omezeno v případě podkapitalizace v souladu s podmínkami § 11 Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v. (zákon o korporační dani, dále jen „SEL“). Ustanovení tohoto § 11 ve znění použitelném na dotčená zdaňovací období stanovilo:

„Jestliže společnost či sdružení:

1) spadá do § 1 odst. 1 bodů 1 až 2a), 2d) až 2g) a 3a) až 5b) [to znamená, že pro daňové účely je dánským rezidentem];

2) má dluh vůči právnické osobě uvedené v § 2 odst. 1 [lov om påligningen af indkomstskat til staten ou ligningsloven (zákon o vyměření státní daně z příjmů)] [tj. dluh vůči společníkům nebo společnostem téže skupiny, dále jen „kontrolovaný dluh“];

3) a jestliže na konci zdaňovacího období jsou půjčky a dluhy uvedené společnosti či sdružení více než čtyřikrát vyšší než vlastní kapitál,

úroky a kurzové ztráty vztahující se na část přesahující kontrolovaný dluh nemohou být odečteny. […] Půjčky poskytnuté od třetích stran, které jsou zajištěny přímo či nepřímo ovládajícími společníky či společnostmi téže skupiny, se považují za kontrolovaný dluh. Nárok na odpočet vzniká tehdy, jestliže společnost či sdružení prokáže, že obdobné finanční podmínky lze získat mezi nezávislými stranami. Nárok na odpočet zaniká pouze tehdy, jestliže výše kontrolovaného dluhu převyšuje částku 10 milionů [dánských korun (DKK) (přibližně 1 344 528 eur)]. Stejně tak nárok na odpočet zaniká pouze pro podíl kontrolovaného dluhu, který by mohl být přeměněn na vlastní kapitál, aby na konci zdaňovacího období byl poměr dluhu a vlastního kapitálu 4:1.“

6 Pravidla týkající se podkapitalizace byla zavedena na základě zákona č. 432 ze dne 26. června 1998 a byla použitelná pouze v případě, kdy věřitel nebyl daňovým rezidentem v Dánsku. Zákon č. 221 ze dne 31. března 2004 (dále jen „zákon, kterým se mění SEL“) však změnil ustanovení § 11 SEL tak, že tato právní úprava je nyní použitelná rovněž tehdy, jsou-li jak dlužník, tak i věřitel daňovými rezidenty v Dánsku.

7 Za tímto účelem byl přijat § 11 odst. 6 SEL. Toto ustanovení zní následovně:

„Obdržené příjmy z úroků a kurzové zisky se při výpočtu zdanitelných příjmů daňového poplatníka [společnosti, které jsou plátci daně, a stálé provozovny zahraničních společností, které jsou plátci daně] nezohlední, jestliže dlužník není oprávněn uplatnit odpočet odpovídajících částek podle odst. 1 […]“

8 Z přípravných prací k zákonu, kterým se mění SEL, vyplývá, že „[v] důsledku toho, že se na dánské společnosti nyní uplatňuje omezení nároku na odpočet, se jako kompenzační opatření navrhuje, aby společnosti mající daňový domicil v Dánsku byly osvobozeny od daně v souvislosti s příjmy z úroků obdržených od dlužníků, kteří je podle nových pravidel nemohou odečíst od daně, stejně jako Dánsko nezdaňuje společnosti se sídlem v jiných členských státech, pokud jde o takové obdržené příjmy z úroků.“

Německá právní úprava

9 Německá právní úprava týkající se podkapitalizace použitelná na zdaňovací období 2005 a 2006 se nacházela v § 8a Körperschaftsteuergesetz (zákon o korporační dani). Podle tohoto ustanovení se společnost považuje za podkapitalizovanou, pokud výše cizího kapitálu přesahuje více než jeden a půl krát výši vlastního kapitálu. V takovém případě nárok na odpočet úrokových výdajů zaniká, ledaže společnost prokáže, že půjčky mohly být uzavřeny s třetími stranami za obdobných podmínek.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

10 Společnost Damixa je dánským podnikem, který se specializuje na výrobu a prodej vodovodních baterií. Ve zdaňovacích obdobích 2005 a 2006, kdy byla dceřinou společností společnosti Masco Denmark, byla Damixa činná na německém trhu prostřednictvím své německé dceřiné společnosti Damixa Armaturen, v níž měla 100% podíl.

11 V letech 2005 a 2006 se Damixa Armaturen nacházela v obtížné finanční situaci poté, co několik zdaňovacích období vykazovala značné ztráty. K 31. prosinci 2005 činila výše její kumulované ztráty 28 milionů eur, v důsledku čehož záporný vlastní kapitál dosáhl 22,8 milionů eur. Jelikož k 31. prosinci 2006 činila výše její kumulované ztráty 30,9 milionů eur, vykázala záporný vlastní kapitál ve výši 25,8 milionů eur.

12 Ztráty společnosti Damixa Armaturen byly financovány hlavně prostřednictvím půjček poskytnutých společností Damixa. Výše dluhu společnosti Damixa Armaturen vůči společnosti Damixa činila na konci zdaňovacího období 2005 24,8 milionu eur a na konci zdaňovacího období 2006 27,7 milionu eur.

13 Společnost Damixa poskytla půjčky se základní úrokovou sazbou zvýšenou o 0,5 procentních bodů. Úroky tedy činily v každém dotčeném zdaňovacím období 3 935 980 DKK (přibližně 529 203 eur) a 5 648 765 DKK (přibližně 759 492 eur).

14 Společnost Damixa Armaturen neuplatnila odpočet těchto úrokových výdajů od svých daňových výsledků v Německu, jelikož se domnívala, že představují neodpočitatelný rozdělený zisk podle německé právní úpravy, která omezuje nárok na odpočet v případě podkapitalizace.

15 Společnost Damixa tyto příjmy, totiž obdržené příjmy z úroků, ve svém daňovém přiznání ve svých zdanitelných výsledcích neuvedla, jelikož měla za to, že dánské daňové předpisy týkající se zdanění obdržených příjmů z úroků jsou v rozporu s unijním právem.

16 Rozhodnutím ze dne 1. dubna 2008 měl dánský daňový orgán za to, že úroky obdržené z půjček, které poskytla Damixa společnosti Damixa Armaturen v roce 2005 a 2006, musí být zahrnuty do zdanitelného příjmu společnosti Damixa.

17 Toto rozhodnutí bylo předmětem stížnosti u Landsskatteretten (národní komise pro daňové záležitosti, Dánsko), která byla rozhodnutím ze dne 16. prosince 2011 zamítnuta.

18 Dne 15. března 2012 Masco Denmark a Damixa podaly proti tomuto zamítavému rozhodnutí žalobu k Retten i Odense (soud v Odense, Dánsko), poté podaly odvolání proti zamítavému rozsudku vydanému tímto soudem k Vestre Landsret (odvolací soud pro západní oblast, Dánsko).

19 U předkládajícího soudu Masko Denmark a Damixa uvedly, že dotčená dánská pravidla jsou v rozporu s článkem 49 SFEU ve spojení s článkem 54 SFEU, jelikož nejsou v souladu se svobodou usazování a tento rozpor není odůvodněný. V tomto ohledu uvedly, že osvobození od daně stanovené v § 11 odst. 6 SEL se použije pouze tehdy, má-li dceřiná společnost přijímající půjčku sídlo v Dánsku.

20 Tento názor zpochybňuje ministerstvo financí, které tvrdí, že právní úprava dotčená ve věci v původním řízení je v souladu s ustanoveními unijního práva. Podle něj nemohla Damixa Armaturen odečíst od svého daňového výsledku úroky, které zaplatila, na základě německých daňových právních předpisů. Domnívá se rovněž, že daňové znevýhodnění dotčené ve věci v původním řízení je výsledkem toho, že Dánské království a Spolková republika Německo provedly souběžný výkon svých daňových pravomocí.

21 Za těchto okolností se Vestre Landsret (odvolací soud pro západní oblast) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání článek 43 ES ve spojení s článkem 48 ES (nyní články 49 a 54 SFEU) členskému státu v tom, aby rezidentní společnosti nepřiznal osvobození od daně pro příjmy z úroků, jestliže společnost v rámci téže skupiny se sídlem v jiném členském státě nemohla uplatnit daňový odpočet příslušných úrokových výdajů vzhledem k právním předpisům tohoto členského státu o omezení nároku na odpočet zaplacených úroků v případech podkapitalizace (o něž se jedná v projednávané věci), pokud tento prvně uvedený členský stát přizná rezidentní společnosti osvobození od daně pro příjmy z úroků, které obdržela od jiné rezidentní společnosti v rámci téže skupiny a která není oprávněna uplatnit daňový odpočet příslušných úrokových výdajů podle vnitrostátních právních předpisů o omezení odpočitatelnosti takových výdajů v případech podkapitalizace (o něž se jedná v projednávané věci)?“

K předběžné otázce

22 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda článek 49 SFEU ve spojení s článkem 54 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která přiznává rezidentní společnosti osvobození od daně pro příjmy z úroků zaplacených dceřinou společností, pokud posledně uvedená nemohla uplatnit

daňový odpočet příslušných úrokových výdajů vzhledem k pravidlům, která omezují právo na odpočet úroků zaplacených v případě podkapitalizace, avšak která vylučuje takové osvobození od daně, pokud má dceřiná společnost sídlo v jiném členském státě.

23 Je třeba připomenout, že svoboda usazování, kterou článek 49 SFEU přiznává státním příslušníkům Unie, zahrnuje v souladu s článkem 54 SFEU v případě společností založených podle právních předpisů členského státu, jež mají své sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu v Unii, právo vykonávat činnost v jiném členském státě prostřednictvím dceřiné společnosti, pobočky nebo zastoupení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. února 2013, A, C-123/11, EU:C:2013:84, bod 30 a citovaná judikatura).

24 Ačkoli je cílem ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se svobody usazování zajištění práva na tuzemské zacházení v hostitelském členském státě, brání tato ustanovení rovněž tomu, aby členský stát původu bránil některé společnosti založené podle jeho právních předpisů, zejména prostřednictvím stálé provozovny, v usazení v jiném členském státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Timac Agro Deutschland, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 21 a citovaná judikatura).

25 Svoboda usazování je narušena, pokud podle daňového režimu členského státu podléhá rezidentní společnost, která má dceřinou společnost v jiném členském státě, znevýhodňujícímu rozdílnému daňovému zacházení ve srovnání s rezidentní společností, která má dceřinou společnost v prvním členském státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Timac Agro Deutschland, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 22 a citovaná judikatura).

26 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že takové osvobození od daně, jako je osvobození od daně dotčené ve věci v původním řízení, které je přiznáno vnitrostátní právní úpravou rezidentní společnosti pro úroky zaplacené rezidentní dceřinou společností, jestliže nemohla uplatnit daňový odpočet příslušných úrokových výdajů vzhledem k vnitrostátním právním předpisům o omezení nároku na odpočet úroků zaplacených v případě podkapitalizace, představuje daňové zvýhodnění.

27 Vyloučení takového zvýhodnění pro rezidentní mateřskou společnost ohledně úroků zaplacených posledně uvedené dceřinou společností mající sídlo v jiném členském státě, pokud tyto úroky nemohou být odečteny ze zdanitelného příjmu této dceřiné společnosti podle právních předpisů tohoto členského státu v oblasti podkapitalizace, může činit výkon svobody usazování touto mateřskou společností méně atraktivním tím, že tuto mateřskou společnost odrazuje od zřizování dceřiných společností v jiných členských státech.

28 Takové rozdílné zacházení, které ve věci v původním řízení vyplývá pouze z dánských právních předpisů, lze připustit pouze tehdy, jestliže se týká situací, které nejsou objektivně srovnatelné, anebo je-li odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu (rozsudek ze dne 6. října 2015, Finanzamt Linz, C-66/14, EU:C:2015:661, bod 30 a citovaná judikatura).

29 Zaprvé je třeba určit, zda jsou dotčené situace objektivně srovnatelné. Za tímto účelem je třeba připomenout, že srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací musí být přezkoumána s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními (rozsudek 6. října 2015, Finanzamt Linz, C-66/14, EU:C:2015:661, bod 31 a citovaná judikatura).

30 Z přípravných prací k zákonu, kterým se mění SEL, uvedených v bodě 8 tohoto rozsudku, vyplývá, že osvobození od daně dotčené ve věci v původním řízení bylo zavedeno s cílem zamezit tomu, aby mateřským společnostem se sídlem v Dánsku byla uložena daň z příjmů z úroků obdržených od jejich dceřiných společností za půjčky, které jim byly poskytnuty, pokud jejich dceřiné společnosti nemohou uplatnit úplný nebo částečný odpočet příslušné části úrokových výdajů vzhledem k právním předpisům, které omezují nárok na odpočet zaplacených úroků v případě podkapitalizace.

31 V důsledku toho je třeba konstatovat, že situace rezidentní mateřské společnosti, která poskytla půjčku rezidentní dceřiné společnosti, na kterou se vztahují právní předpisy týkající se podkapitalizace, a situace rezidentní mateřské společnosti, která poskytla půjčku nerezidentní dceřiné společnosti, na kterou se vztahují takové právní předpisy v členském státě, v němž má svůj daňový domicil, jsou vzhledem k uvedenému cíli objektivně srovnatelné. V obou těchto situacích mohou být totiž příjmy z úroků obdržených mateřskou společností předmětem hospodářského dvojího zdanění nebo řetězového zdanění, čemuž má právní úprava dotčená ve věci v původním řízení zamezit.

32 Zadruhé je třeba přezkoumat, zda je takové rozdílné zacházení odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu.

33 Má-li být takový rozdíl odůvodněný, musí zajistit dosažení uplatňovaného cíle a nepřekračovat meze toho, co je k jeho dosažení nezbytné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. února 2010, X Holding, C-337/08, EU:C:2010:89, bod 26 a citovaná judikatura).

34 Dánské království uvádí, že rozdílné zacházení dotčené ve věci v původním řízení je odůvodněno jak nezbytností zajistit vyvážené rozdělení daňové pravomoci mezi členskými státy, tak i zabráněním daňovým únikům.

35 Co se týče nutnosti zachovat vyvážené rozdělení zdaňovací pravomoci mezi členskými státy, je třeba uvést, že odůvodnit rozdílné zacházení může tehdy, pokud má přezkoumávaný systém předcházet jednáním, která mohou ohrozit právo členského státu uplatňovat svou zdaňovací pravomoc ve vztahu k činnostem vykonávaným na jeho území (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. února 2013, A, C-123/11, EU:C:2013:84, bod 41 a citovaná judikatura).

36 Zabezpečení rozdělení zdaňovací pravomoci mezi členskými státy tak může způsobit, že na hospodářské činnosti společností se sídlem v jednom z těchto států bude nezbytné použít pouze daňová pravidla tohoto členského státu, co se týče jak zisků, tak ztrát (rozsudek ze dne 21. února 2013, A, C-123/11, EU:C:2013:84, bod 42 a citovaná judikatura).

37 Poskytnutí společnostem možnosti volby zohlednit jejich ztráty v členském státě jejich sídla nebo v jiném členském státě by totiž značně narušilo vyvážené rozdělení zdaňovací pravomoci mezi členskými státy, jelikož by základy daně byly v obou těchto státech upraveny o výši převedených ztrát (rozsudek ze dne 21. února 2013, A, C-123/11, EU:C:2013:84, bod 43).

38 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že taková právní úprava členského státu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která omezuje osvobození od daně dotčené ve věci v původním řízení pouze na úroky zaplacené rezidentní dceřinou společností, může zajistit vyvážené rozdělení daňové pravomoci mezi dotyčnými členskými státy. Členský stát, v němž má sídlo mateřská společnost, by se totiž tím, že přizná této mateřské společnosti, která poskytla půjčku dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě, osvobození od daně pro všechny příjmy z úroků zaplacených její dceřinou společností, u nichž tato dceřiná společnost nemohla uplatnit daňový odpočet vzhledem k právním předpisům tohoto jiného členského státu týkajícím se podkapitalizace, vzdal, v závislosti na rozhodnutí uskutečněném společnostmi nacházejícími se ve vztahu závislosti, svého práva zdanit příjmy z úroků obdržené touto mateřskou společností podle právních předpisů týkajících se podkapitalizace, které přijal členský stát, v němž mají sídlo dceřiné společnosti, čemuž má vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení zamezit.

39 Taková právní úprava, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, však jde nad rámec toho, co je pro dosažení tohoto cíle nezbytné.

40 Je sice pravda, že svoboda usazování nemůže být chápána v tom smyslu, že členský stát je povinen zavádět svá daňová pravidla v závislosti na pravidlech jiného členského státu tak, aby za každé situace zaručoval zdanění, které odstraňuje jakoukoli odlišnost vyplývající z vnitrostátních daňových právních

úprav, jelikož rozhodnutí společnosti týkající se zřízení obchodních struktur v zahraničí mohou být pro takovou společnost v jednotlivých případech více či méně výhodná nebo nevýhodná (rozsudek ze dne 23. října 2008, Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt, C-157/07, EU:C:2008:588, bod 50 a citovaná judikatura).

41 V takovém kontextu, jako je kontext ve věci v původním řízení, nemůže být účinkem článku 49 SFEU, ve spojení s článkem 54 SFEU, uložení povinnosti členskému státu, v němž má sídlo mateřská společnost, která poskytla půjčku dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě, aby šel nad rámec osvobození od daně úrokových výdajů ve prospěch této mateřské společnosti, které by nemohla odečíst dceřiná společnost, kdyby se použily právní předpisy prvního členského státu týkající se podkapitalizace. Účinkem těchto článků tedy nemůže být uložení povinnosti členskému státu, v němž má sídlo uvedená mateřská společnost, aby provedl ve prospěch posledně uvedené osvobození od daně ve vyšší částce, která má svůj původ v daňovém systému jiného členského státu, neboť v opačném případě by byla omezena daňová autonomie prvního členského státu výkonem daňové pravomoci jiného členského státu (viz obdobně rozsudek ze dne 30. června 2011, Meilicke a další, C-262/09, EU:C:2011:438, bod 33, jakož i citovaná judikatura).

42 Je však třeba zdůraznit, že pokud v členském státě existuje systém zamezující nebo omezující řetězové zdanění nebo hospodářské dvojí zdanění v případě dividend vyplácených rezidentům rezidentními společnostmi, musí členský stát poskytnout rovnocenné zacházení dividendám vypláceným rezidentům nerezidentními společnostmi (rozsudek ze dne 30. června 2011, Meilicke a další, C-262/09, EU:C:2011:438, bod 29, jakož i citovaná judikatura).

43 V takovém kontextu, jako je kontext ve věci v původním řízení, který se týká mateřské společnosti členského státu, jejíž dceřiná společnost má sídlo v jiném členském státě, který používá přísnější pravidla týkající se podkapitalizace, by situace, kdy by členský stát, v němž má sídlo mateřská společnost, přiznal této společnosti osvobození od daně pro příjmy z úroků zaplacených touto dceřinou společností do výše částky, kterou by tato dceřiná společnost nemohla odečíst podle právních předpisů posledně uvedeného členského státu týkajících se podkapitalizace, neohrozila vyvážené rozdělení daňové pravomoci a představovala by méně omezující opatření pro svobodu usazování než opatření stanovené právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení (obdobně viz rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 52, jakož i ze dne 30. června 2011, Meilicke a další, C-262/09, EU:C:2011:438, bod 32).

44 Co se týče cíle zamezení daňovým únikům, je třeba uvést, že aby argument založený na tomto odůvodnění mohl obstát, musí být zvláštním cílem tohoto opatření zabránit jednání spočívajícímu ve vytváření čistě vykonstruovaných operací, které jsou zbaveny hospodářské podstaty a určeny vyhnutí se dani obvykle dlužné ze zisků z činností vykonávaných v tuzemsku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Timac Agro Deutschland, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 42 a citovaná judikatura).

45 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že zvláštním cílem právních předpisů dotčených ve věci v původním řízení není odstranit zvýhodnění plynoucí z čistě vykonstruovaných operací, jejichž cílem by bylo vyhnout se dánským daňovým předpisům, nýbrž tyto právní předpisy z okruhu zvýhodněných osob obecně vylučují každou rezidentní společnost, která z jakéhokoli důvodu poskytla půjčku podkapitalizované dceřiné společnosti mající sídlo v jiném členském státě (viz obdobně rozsudek ze dne 12. prosince 2002, Lankhorst-Hohorst, C-324/00, EU:C:2002:749, bod 37 a citovaná judikatura).

46 Kromě toho ze spisu, který byl předložen Soudnímu dvoru, zjevně vyplývá, že hlavním cílem půjček poskytnutých společností Damixa bylo financovat ztráty společnosti Damixa Armaturen, která měla v dané době vážné finanční problémy, a tyto půjčky tedy neměly *a priori* povahu čistě vykonstruované operace, která byla uskutečněna pouze za daňovým účelem.

47 Za těchto podmínek je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 49 SFEU ve spojení s článkem 54 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která přiznává rezidentní společnosti osvobození od daně pro příjmy z úroků zaplacených rezidentní dceřinou společností, jestliže posledně uvedená nemohla uplatnit daňový odpočet příslušných úrokových výdajů vzhledem k právním předpisům o omezení nároku na odpočet úroků zaplacených v případě podkapitalizace, avšak která vylučuje osvobození od daně, které by vyplývalo z použití vlastní právní úpravy týkající se podkapitalizace, pokud má dceřiná společnost sídlo v jiném členském státě.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 49 SFEU ve spojení s článkem 54 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která přiznává rezidentní společnosti osvobození od daně pro příjmy z úroků zaplacených rezidentní dceřinou společností, jestliže posledně uvedená nemohla uplatnit daňový odpočet příslušných úrokových výdajů vzhledem k právním předpisům o omezení nároku na odpočet úroků zaplacených v případě podkapitalizace, avšak která vylučuje osvobození od daně, které by vyplývalo z použití vlastní právní úpravy týkající se podkapitalizace, pokud má dceřiná společnost sídlo v jiném členském státě.

Podpisy